

Ран Босилек
Кумчо Вълчо рибар

Отишъл Кумчо Вълчо у Кума Лиса на гости. Сварил я, че яде прясна риба.

– Кума Лиске, дай ми малко рибица – рекъл Вълчо.

– Нямам, Кумчо – отговорила Кума Лиса, – Колкото имам, изядох я.

Иди си налови.

– Не зная как се лови, сестричке.

– Много лесно. Намери една делва. Аз ще те науча.

Кумчо Вълчо намерил делва. Занесъл я на Лиса.

Вечерта отишли двамата на реката. Водата била замръзнала.

– Пробий дупка на леда! – рекла Лиса на Кумчо Вълчо.

Вълчо пробил дупка.

– Дай сега да ти вържа делвата за опашката! Вълчо си подал опашката.

Кума Лиса вързала делвата и рекла:

– Потопи сега опашката си в дупката! Тук ще чакаш цяла нощ. Чак утре ще извадиш делвата, препълнена с риба.

Вълчо си потопил опашката. Чакал, зъзнал, чакал, зъзнал. Затракали му зъбите от студ. А Кума Лиса обикаляла наоколо и повтаряла:

– Ясней, небе, мръзни, вълча опашко! Ясней, небе, мръзни, вълча опашко!

– Какво си приказваш, Лисано? – попитал я Вълчо.

– Бая си, Кумчо: „Лови се, рибо, и дребна, и едра! Лови се, рибо, и дребна, и едра!“

И Вълчо пак чакал, зъзнал, чакал, зъзнал. Съмнало се. Той подръпнал опашка. Делвата не мърда.

– Кума Лисо! – викнал Вълчо. – Делвата не излиза.

– Ще излезе, Куме, ще излезе! – рекла Лиса. – Напълнила се е догоре. Затова мъчно излиза.

Тъкмо в туй време дошли жени на реката. Видели Вълча. Завикали:

– У-у-у, вълк, вълк!

Изскочили селяни – кой с вила, кой с прът, кой с кобилица, – заудряли Кумчо Вълчо. Удрят и викат:

– Падна ли ни, Вълчо! Сега ще ти отплатим! Че ако ти хареса, пак граби агнета, пак овце разкъсвай!

Те бият, той се дърпа; те бият, той се дърпа. Най-после опашката му се откъснала и той хукнал към гората.

А Кума Лиса влязла в една воденица. Нацапала си главата с брашна каша. Настигнала Вълчо. Рекла му:

– Ох, Кумчо Вълчо! Ох, братко! Какво си изпатихме!

– Ти какво си видяла? – казал Вълчо. – Мене биха, ти охкаш!

– Ох, олеле! Я ме погледни! От бой мозъкът ми изтече! Не мога да вървя!

Съжалил я Кумчо Вълчо. Рекъл й:

– Покачи се на гърба ми, да те понося.

Покачила се Кума Лиса. Тръгнал Вълчо. Върви и пъшка под товара.

А Лиса току повтаря:

– Бит небит носи! Бит небит носи!

– Какво приказваш, Лисано?

– Бая си на главата, Кумчо, да не усещам болките.

Занесъл я Вълчо до дупката й. Оставил я. Легнал да си почине. А Лисана се вмъкнала в дупката си и рекла:

– Ех, глупак Вълчо! Лови ли се риба с рунтава опашка! И не знаеш ли, глупчо, какво е мозък, какво е каша? Ами бит пребит, чак дотука ме донесе.

Ядосал се Вълчо. Хвърлил се подир Лиса, Захапал я за крака. А Лиса завикала отвътре:

– Вълчо сглупи пак! Вълчо сглупи пак! Хвана корен вместо крак.

Чул я Вълчо. Пуснал Лисиния крак. Хванал един корен в дупката. Че като задърпал! Дърпал, дърпал – изскубал се коренът и – хоп – Вълчо се търкулнал надолу из баира.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3292>]